

dem, vil jeg bruge alle Midler, som jeg er istand til at anvende for at værgе mig imod denne Bestyldning. Den geniale Mand foreholdt Thinget, at det skulde vogte sig for at forhøje Lønningerne for de høieste Embedsmænd, thi det var en farlig Vej at begynde paa; man skulde hellere gaa nedensfra opad end fra oven nedad. Man fulgte ikke denne Mands Raad, og Erfaringen har viist, og Tiden har godtgjort, at det var uheldigt fra den Side, hvortil jeg hører, at vi forhøiede Afsesforenes Løn i Høstetret med 1,000 Rd. Han sagde os dengang, som Enhver kan se i Forhandlingerne, at vi kunde være sikkre paa, at vi vilde faae hele Embedsmændsmassen over os bagefter, og at den med Nette — jeg beder dem lægge Mærke til, at han sagde med Nette, — vilde komme og forlange en Forhøielse af Lønningerne, naar vi først havde gjort Begyndelsen med at forhøie Afsesforenes Løn i Høstetret. Dersom vi ikke havde gjort det, mine Herrer, vilde vi nu være anderledes stillede; thi hvorledes ere vi stillede nu? Faae vi nogen- sinde Andet end Utat til Løn for, at vi idelig og altid ere gaaede frem med Lønningsforhøielser? Jeg maa spørge, om Regjeringen og enhver Anden, der staar paa samme Standpunkt som den, kan tænke sig Muligheden af, at Regjeringen, naar Staten i økonomisk Henseende blev filltet slettere end nu, da vilde foreslaa en Formindstelse i Embedsmændenes Lønninger. Dette Spørgsmaal er man ogsaa berettiget til at gjøre under en Forhandling som denne. Jeg betvivler det meget. Det skulde være en umaadelig slet økonomisk Tilstand, Staten skulde komme i, hvis enten Regjeringen eller nogen Anden fra den Side vilde foreslaa en Nedsettelse i Embedsmændenes Lønninger. Naar det har viist sig i de Tider, vi have havt et konstitutionelt Liv, at man stadig er gaaet opad og opad, da maa man være alvorlig betænkt paa at komme til et Punkt, hvor man kan sige: Her have vi naaet til Maximum, vel at mærke med den Forudsætning for Die, at man, hvis det skulde vise sig, at der atter kom heldige Tider i økonomisk Henseende, kunde give et Dyrtidstillæg, hvilket i mine Øine er Alt, hvad den mest embedsvenlige Rante kan forlange fyldestgjort. Jeg forstaaer ikke, at man med nogen Grund eller Ret hverken fra den ærede Ministers eller fra noget Ministeriums eller fra nogen Andens Side, der stiller sig paa det samme Standpunkt, kan gaa et eneste Skridt videre. Derfor slutter jeg med at sige, at det staar for mig, som om de fra denne Side fremsførte Grunde ikke have været meget stærke, idet man har sølt, at man helst skulde lade denne Diskussion gaa saa løseligt hen som muligt. Den meget ærede Conscilspræsident har med særlig Kraft, det tilstaaer jeg, og med særlig Alvor — og jeg betvivler ikke, at det har været hans alvorlige Mening — talt for en Forhøielse af Embedsmændenes Lønning, men jeg vilde ønske, at hans Grunde havde været fuldt

faa stærke som hans Alvor, saa vilde hans Udtalelser maaske have havt større Indflydelse paa Folkethinget (Th. Nielsen: Grundene kunne jo komme). Der bliver sagt af min ærede Sidemand, at Grundene kunne jo komme endnu. Men havde man paa Forhaand kjendt disse gode og stærke Grunde, kunde man have taget Bestemmelse strax; skal man vente efter Grundene, maa man ogsaa vente med at tage Bestemmelse. Jeg har nu taget min Bestemmelse, og jeg vilde ønske, at det vordende Udvalg vilde komme til det samme Resultat: Ikke en Dre til en Forhøielse af nogen Embedsmænds Lønning, som overstiger, lad mig nævne et Tal: 4,000 Kr. Lønninger, der ere derunder, kan jeg forstaa, at man vil forhøie; jeg kan forstaa, at man muligvis kan tage under Overveielse at forhøie Lønninger paa 400, 600, 800 lige op til 3 à 4,000 Kr., men hvad der gaar derud over, kan jeg ikke tænke, at der er nogen rimelig Grund til at forhøie. Jeg gaar altsaa disse Forhandlinger indse med Naab og Ønske om, at det høie Folkething i Modsetning til den meget ærede Conscilspræsident vil komme til det Resultat, at Lønningerne gennemgaaende ere høie nok, snarere for høie end for lave, idet man efter min Mening ikke har været istand til at fremsføre en eneste fornuftig Grund for, at man skulde gjøre dem høiere, efter som man jo bestandig har Dyrtidstillæget at holde sig til, naar Tilstanden skulde blive saaledes, at det var ønskeligt eller nødvendigt at gaa ind paa en Forhøielse. Disse Grunde ere for mig saa stærke, at jeg maa se ganske anderledes Betragtninger fremsførte, inden jeg, og jeg tror ogsaa de, der staa paa samme Side som jeg, kunne blive overbeviste om, at et modfat Standpunkt lige overfor denne Sag er det rigtige. Jeg skal slutte med at gjøre en Undskyldning for, at jeg ikke strengt taget har holdt mig til det foreliggende Lovforslag. Jeg burde rimeligvis have udtalt, hvad jeg har sagt, igaar, da vilde det rimeligvis have været paa sin Plads. Jeg beder altsaa om Tilgivelse, hvis jeg er gaaet noget udenfor, hvad der ligger for, men jeg maa sige, at jeg unegtelig har tænkt, at, hvad enten det var igaar eller idag, at jeg fremkom med disse almindelige Udtalelser vilde det — saaledes har jeg opfattet Sagen — være ligeberettiget, og derfor har jeg opfat at udtale mig til idag.

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem har paa en Maade Ret i sin Slutningsbemærkning og trænger forsaavidt ikke til Undskyldning. Almindelige Betragtninger over Lønninger kunne med en vis Ret gjøres gjældende ved et enkelt Lønningsforslag, ja endog ved en enkelt Lønningspost. Men da der for Thinget foreligger en hel Række af Lønningsforslag, er det nødvendigt, at der sker en Begrændsning; thi det vilde aabenbart være meget tidsspildende og lidet